

DE BLOEDSTOLLENDE AVONTUREN VAN
VLADIMIR VON ROTENBECK

DE
NEP VAMPIER

SOPHIA DRENTH

I BOZE DARMEN!

Vladimir von Rotenbeck had een probleem. Bloed maakte hem ziek. Nu was hij geen mens die bijvoorbeeld dokter of slager wilde worden. Vladimir was een vampier.

Doorgaans had Vladimirs moeder overal een oplossing op, maar nu zat ze snotterend in een stoel in de behandelkamer van dokter Snijgraag. Uiteraard ging ze van top tot teen in het zwart gekleed, zoals van een vampiermoeder mag worden verwacht. Haar gezicht en haren gingen schuil onder een sluier van zwart kant. 'U moet hem helpen, dokter! Ik weet niet meer wat ik moet doen. Hij is gisteren zelfs weggestuurd van school omdat zijn buik te veel kabaal maakte tijdens de les.'

Boze darmen, pukkels op zijn neus en jeuk van zijn kruin tot aan zijn voetzolen waren geen pretje. Maar om zijn moeder zo wanhopig te zien, dat maakte hem pas écht bang.

Vladimir lag in zijn blote bast op de behandeltafel. Dokter Snijgraag porde met zijn lange, dunne vingers tussen zijn ribben, terwijl hij afkeurende geluiden maakte. Tut, tut en ach, ach.

De weeïge geur in de behandelkamer maakte Vladimir misselijk tot in de puntjes van zijn tenen. De zure stank van gal en maagzweren hing als een dikke mist in het vertrek. Ondertussen ging dokter Snijgraag verder met het onderzoek. De ene por veroorzaakte een wind, de andere juist een boer.

Met het schaamrood op zijn wangen wendde Vladimir zijn blik af. Hij keek naar de vitrinekast vlak naast de behandeltafel. Die stond vol met glazen stopflessen in allerlei soorten en maten. Ze waren gevuld met sterk water waarin dode wezens ronddobberden, die met uitpuilende kraaloogjes voor zich uit starden, alsof ze nog steeds niet begrepen wat ze dood in zo'n fles vol nattigheid te zoeken hadden.

Toch keek Vladimir liever naar die verzameling verbaasde lijkjes dan naar dokter Snijgraag. Die bezat namelijk geen huid. Hierdoor keek hij regelrecht tegen dokter Snijgraags spieren aan. Bij elke beweging die de dokter maakte kon hij zien hoe hij in elkaar zat.

Dokter Snijgraag lachte altijd, maar het was geen vrolijke lach of een glimlach die geruststelde. Hij had namelijk geen lippen. Oogleden en oorlellen bezat hij ook al niet, maar zijn zicht was scherp als dat van een havik en hij rook elke bacterie op mijlen afstand. Dat maakte hem de beste arts van heel Knekelstein.

Nu was hij ook de enige arts die Knekelstein telde, maar dat zei niemand er ooit bij. Dat zou ongepast zijn, want dokter Snijgraag hield zoveel van zijn vak dat hij zichzelf uit nieuwsgierigheid levend had gevild. Het soort toewijding waar iedereen in Knekelstein een voorbeeld aan zou moeten nemen.

Vladimir liet zijn blik naar het plafond afdwalen, omdat hij het ook niet langer verdroeg om naar die dode gevallen in de vitrinekast te kijken. Inmiddels had het staren naar die weke lichaampjes hem nog een stukje misselijker gemaakt. Of kwam het misschien gewoon door zijn boze darmen? Hij had gisteren alleen maar een heel klein slokje bloed genomen. Eerlijk waar! Hij kon er niets aan doen. Bloed was gewoon veel te lekker om te laten staan.

‘Dus als hij bloed drinkt wordt hij ziek?’ vroeg dokter Snijgraag aan Vladimirs moeder.

Arabella von Rotenbeck wrong haar zakdoek nerveus in haar handen. ‘Pukkels krijgt hij ervan, kramp in zijn darmpjes en jeuk aan zijn kladden.’

‘Het maakt geen verschil welke bloedgroep hij drinkt?’

‘Ik heb het vermoeden dat elke bloedgroep een andere reactie veroorzaakt, maar ik heb het nog niet aangedurfd om uit te zoeken hoe dat precies zit. Het leek mij beter om u eerst te raadplegen.’

‘Dat is uiteraard zeer verstandig van u. Wat eet hij nu hij geen bloed verdraagt?’

‘Tomaten!’ Vladimirs moeder fluisterde alsof ze het woord nauwelijks over haar lippen kreeg. De enorme

sluier dempte haar stemgeluid, waardoor dat ene woord nog onheilspellender klonk.

‘Wat zegt u?’ vroeg dokter Snijgraag, die inmiddels een stethoscoop in zijn gehoorgangen had gehangen.

‘Tomaten!’ riep Vladimirs moeder vertwijfeld uit. ‘Hij eet tomaten! Vleestomaten, cocktail- en snoeptomaatjes, pomodori en trostomaten. Het maakt hem niet uit welke. Hij zuigt ze leeg!’ voegde zijn moeder vol walging aan de jammerklacht toe. Ze moffelde een zakdoek onder haar sluier en snoot luidruchtig haar neus.

Vladimir kon zich niet herinneren wanneer hij zijn moeder voor het laatst zonder sluier had gezien. Zelfs om hem te kussen sloeg ze het kant niet terug. Hij verlangde ernaar dat ze hem recht in de ogen zou kijken en zou vertellen dat het allemaal zou goed komen.

‘Tomaten? Nou, nou jongen, daar wordt een vampier niet groot en sterk van, hoor,’ zei dokter Snijgraag tegen Vladimir.

Vladimir wilde zeggen dat hij echt niet voor zijn lol pukkels op zijn neus kreeg of jeuk op plekken waar hij niet bij kon. Wijselijk hield hij zijn mond. Ergens vond hij het niet eens zo erg om tomatensap te drinken in plaats van bloed. Alles was beter dan bedekt onder de jeukpukkels wakker worden of niet kunnen slapen van de winden die als moordlustige spoken in zijn darmen ronddwaalden.

Tomatensap was het bloed van tomaten, zo dacht hij erover. Als hij er maar genoeg van dronk, hielp het net zo goed tegen de honger als een glaasje bloed. Wanneer hij

een tomaat leegzoog – zo’n enorme, sappige vleestomaat bijvoorbeeld – sloot hij soms zijn ogen en was het net alsof hij bloed dronk. Dan maakte hij zichzelf wijs dat hij weer een gewone, gezonde vampier was. Niets vreemds aan hem te bekennen. Niets anders dan anders. Gewoon Vladimir, jongste zoon van de familie Von Rotenbeck.

‘Ik vrees het ergste, dokter,’ fluisterde Vladimirs moeder. ‘Alstublieft! Ik smEEK u! Doe wat nodig is om hem te genezen. Het maakt niet uit wat. Maak hem beter.’

Deze woorden lieten dokter Snijgraag nog breder grijnzen. ‘Het maakt niet uit wat? Weet u dat zeker? Mag ik met uw zoon doen wat ik wil?’ vroeg hij.

Vladimirs moeder knikte.

Dokter Snijgraag wipte op en neer van vreugde. ‘Dolletjes,’ zei hij. ‘Helemaal dolletjes.’ Met die enorme grijns van hem keek hij op zijn patiënt neer. ‘Ik vrees dat het een kijkoperatie wordt, beste jongen,’ zei hij op ernstige toon, ‘en laat ik dat nou helemaal niet erg vinden.’

De geneesheer zocht tussen de scalpels die op een roestvrijstalen tafeltje met wieltes lagen uitgestald. Ondertussen neuriede hij een opgewekt deuntje. Na lang nadenken koos hij een scalpel uit. ‘Ah, ja, mijn lieveling. Hoeveel buikjes hebben wij tot nu toe wel niet samen opengeritst?’ fluisterde hij tegen het operatiemes. ‘Ben je er klaar voor?’ vroeg hij aan Vladimir.

Vladimir had zich voorgenomen om dapper te zijn en geen kík te geven. Hij had er alles voor over om te genezen en weer normaal te worden, maar nu dokter

Snijgraag zich grijnzend over hem heen boog, maakte de twijfel zich van hem meester.

Vladimir maakte een kermgeluidje. Hij wierp een blik naar zijn moeder, maar zij leek niet van plan om hem te hulp te schieten. Ze was vastbesloten om de oorzaak van zijn ziekte te vinden. 'De eer van de familie hangt ervan af. Een vampier die geen bloed drinkt... dat kan niet en dat mag niet!' Dat had ze tegen hem gezegd, toen ze hem over het Knekelplein naar de praktijk van dokter Snijgraag had gesleurd.

'Gaat u me niet verdoven?' vroeg Vladimir aan dokter Snijgraag, die het ijskoude scalpel tegen de plek op zijn buik legde die tijdens het onderzoek de meeste plofwinden ten gehore had gebracht.

Dokter Snijgraag keek hem aan alsof zijn woorden hem uit een heerlijke droom wekten. De geneesheer leek te fronsen (dat was moeilijk te zien omdat hij geen wenkbrauwen had). 'Verdoven? Waarom zou ik? Dit gaat hooguit een beetje pijn doen,' fluisterde hij op een mierzoet toontje.

2

EEN VAMPIER MET EEN SPIEGELBEELD

Kasteel Von Rotenbeck telde ontelbaar veel kamers. De bibliotheek, het labyrint op zolder, de martelkelder (de afgelopen eeuwen zelden gebruikt), de slaapvertrekken in de crypte (voorzien van een tijdslot dat de ruimte van zonsopkomst tot zonsondergang hermetisch afsloot), de gastenkamers (de meeste daarvan zelden gebruikt), de keuken (eveneens zelden gebruikt), de badkamer met de grote badkuip op pootjes (te weinig gebruikt volgens Vladimirs moeder) en tal van kamers die Vladimir nog nooit vanbinnen had gezien, omdat die altijd op slot zaten.

Van alle kamers was de spiegelkamer de vreemdste die er in het stokoude kasteel te vinden was. Vanzelfsprekend werd ook de spiegelkamer zelden gebruikt. Een vertrek vol spiegels had geen enkel nut in een vampierkasteel, want vampiers bezitten geen spiegelbeeld.

Vladimir vormde daarop een uitzondering. Sinds hij pukkels en boze darmen kreeg van het kleinste slokje bloed en grotendeels op een dieet van tomatensap leefde, werd zijn spiegelbeeld met de dag een beetje beter zichtbaar.

Hij sjokte een rondje door de kamer, die zich op de bovenverdieping van de westelijke toren bevond. De muren waren van vloer tot plafond met spiegels bedekt. Vroeger hadden er ramen in de muren gezeten, maar Vladimirs moeder had die door spiegels laten vervangen. Het zou een stuk verstandiger zijn geweest om de ramen te laten dichtmetselen. Dat zou de zon tenminste buitenhouden. Maar nee, zijn moeder had een mooie kamer gewild vol spiegels met protserige, gouden krullijsten eromheen, precies zoals ze eens in het paleis van de een of andere mensenkoning had gezien, toen ze die een nachtmerrie bezorgde. Een kamer vol spiegels waarin geen van de bewoners van Kasteel Von Rotenbeck zichzelf kon bekijken...

Op Vladimir na.

Hoewel er geen straaltje zonlicht door de spiegels heen kon dringen, hingen er aan weerszijden van elke spiegel bloedrode fluwelen gordijnen, die aan gietijzeren gordijnroeden waren bevestigd. Mocht er ooit iets misgaan dan konden die worden dichtgetrokken. De zon was en bleef de ergste vijand die elke vampier kende. De enige opsmuk die er in het vertrek te vinden was, bestond uit een stel bronzen kandelaars die bijna even hoog waren als Vladimir lang was. De stoffige plankenvloer gaf hem

helemaal niet het gevoel dat hij zich in het paleis van een koning bevond.

Vladimir bleef staan. Hij bekeek zichzelf in de spiegel en slofte vervolgens naar de volgende. Daarin bestudeerde hij zichzelf opnieuw. Zo ging hij alle twaalf de spiegels langs.

Elk spiegelbeeld vertelde hem hetzelfde verhaal: een half doorzichtig jongetje dat te weinig had geslapen, staaarde hem met holle ogen aan. Zijn zwarte haren hingen in futloze pieken rond zijn gezicht. Zijn blauwe ogen stonden flets. Hij was alwéér een stukje minder doorzichtig dan gisteren.

Wat voor een nepvampier was hij nou helemaal?

Hij zuchtte een zucht die vanuit zijn tenen kwam.

Een schande voor de familie. In de vele eeuwen die het geslacht Von Rotenbeck oud was, was het niet voorgekomen dat een van de vampiers zichzelf in de spiegel kon zien.

De kijkoperatie had natuurlijk niets opgeleverd. Vladimir trok zijn overhemd uit zijn broek en staaarde naar de vrolijke pleister met lachebekjes erop die dokter Snijgraag op zijn buik had geplakt.

Waarom kon hij niet normaal zijn?

Vladimir leed aan een soort overgevoeligheid die doorgaans bij mensen voorkwam, zo luidde dokter Snijgraags diagnose, een allergie voor bloed. 'Ik vrees dat uw zoon weer mens wordt als hij tomaten blijft eten,' had de geneesheer gezegd.

Vladimirs moeder was in katzwijn gevallen. De dokter

had haar bijgebracht met een flesje vlugzout. Jammerend had ze zich aan hem vastgeklampt. ‘Zeg me dat het niet waar is! Mijn zoon een mens? Hoelang heeft hij nog?’

‘Het lijkt me onverstandig om daar een datum op te plakken. Een geval zoals dit heb ik niet eerder meegemaakt. Misschien duurt het nog weken voor hij mens wordt. Het kan ook een kwestie van dagen zijn.’

‘En dan? Wat moet ik dan, als mijn zoon weer een mens wordt? Hoe kan ik me dan nog ergens vertonen met een mens als zoon?’

‘Daarmee zult u moeten leren leven. Net zoals uw zoon daarmee moet leren leven. Ik raad u aan om een afspraak te maken bij mijn zus, dokter Knijpgraag, om uit te sluiten dat de kwaal zich tussen zijn oren bevindt.’

Hoewel Vladimir zeker wist dat hij die pukkels en boze darmen niet verzon, negeerde zijn moeder zijn argumenten. De afspraak bij de zielenknijpster werd geprikt op de nacht vóór de Nacht der Doden. Hij had het keurig op een kaartje meegekregen. Die nacht diende hij zich om klokslag vier uur in de kliniek te melden.

Ze moesten alles proberen, had zijn moeder gezegd, of hij daar nu zin in had of niet. Dat ze alles moesten proberen, daar had ze wat Vladimir betreft wél gelijk in. Ergens moest een oplossing te vinden zijn. Zijn ziekte was zomaar uit het niets opgekomen, dan moest die ook zomaar kunnen worden verholpen. Als het moest zou hij zoeken tot hij erbij neerviel. Alles liever dan weer mens worden. Nooit van zijn leven! Dat weigerde hij.

Vladimir strekte zijn hand uit en legde die op het gladde

oppervlak van de spiegel. Soms, wanneer hij zijn neus daartegenaan drukte, kon hij de heuvels die Knekelstein omringden in het licht van de vollemaan dwars door de spiegel heen zien schijnen. Nooit van zijn leven zou hij zich overdag in de spiegelkamer wagen. Het idee alleen al dat de zon achter dat glas met een flinterdun laagje zilver erop scheen was voldoende om kippenvel van te krijgen.

Het enige wat hij op dit moment zag was een reusachtige pukkel op het puntje van zijn neus. Gisteren had hij vlak na het avondeten stiekem het bodempje bloed uit zijn moeders glas opgedronken. Hij miste het zo om bloed te drinken. Niets was lekkerder dan bloed.

Maar dat was niet de enige reden dat hij stiekem uit zijn moeders glas had gedronken. Hij had het ook gedaan om te testen of hij nog steeds ziek werd. Nou, dat had hij geweten! Die enorme pukkel was de minste van de woede-uitbarstingen die door zijn lichaam waren gemarcheerd. Zijn buik begon weer te borrelen nu hij eraan terugdacht. Hij had de afgelopen dag bijna geen oog dichtgedaan in zijn doodskist.

Zijn zussen, Bella en Rozella, kwamen de spiegelkamer binnengehuppeld. De tweeling maakte zich altijd druk om onbelangrijke dingen. Meestal ging het om hun uiterlijk, kleren of monsterjongens. Zoals gewoonlijk waren ze veel te opgewekt op dit vroege uur van de nacht. Toen ze hun jonge broer beteuterd voor de spiegel zagen staan, trokken ze gelijktijdig een vies gezicht.

Bella rende terug naar de deur. ‘Mama, we hebben

Vladimir gevonden,' riep ze naar beneden. 'Hij staat raar te doen in de spiegelkamer!'

De stem van hun moeder klonk van ver weg. Vladimir kon niet verstaan wat ze precies zei, maar het ging er ongetwijfeld over dat ze zich moesten klaarmaken voor school.

'Jakkes, Vladimir, je spiegelbeeld wordt steeds duidelijker,' zei Rozella. 'Je lijkt wel een mens.'

'Ja, net een mens,' giechelde Bella. 'Een niet-vampier.'

'Nee, een nepvampier,' zei Rozella.

Bella grinnikte instemmend. 'Ooo, dat is nóg gemener.' Ze deed haar best om haar zus te overtroeven in gemenigheid. 'Straks stuurt mama je nog terug naar het weeshuis waar ze je vond, omdat ze je niet langer om zich heen wil hebben.'

Al ginnegappend richtten de meisjes zich op belangrijkere zaken dan hun broer pesten. Ze maakten zich klaar voor de schoolnacht en stiftten bloedrode lippenstift op hun lippen. Omdat ze zichzelf niet in de spiegels konden zien, gebruikten ze elkaar als spiegelbeeld. Met smakkende lipjes stonden ze tutmondjes naar elkaar te trekken.

'Er zit wat op je tanden,' zei Bella tegen Rozella.

Rozella poetste het rood driftig weg met haar vingertop.

Vladimir wist dat het beter was om niet op de pesterijen van zijn zussen in te gaan, maar hij kon het niet laten. 'Met zussen als jullie, zou ik willen dat ik een mens was!'

'Ach wat, we zouden je niet eens lusten,' zei Bella.

Vladimir balde zijn vuisten. 'Ik ga nooit terug naar

dat weeshuis. Nooit! Op de Nacht der Doden ben ik genezen. Dan drink ik weer bloed, net zoals jullie!’

Het floepte er gewoon uit. Hij had geen idee waar dat vandaan kwam.

‘Dat lukt je nooit. De Nacht der Doden is al heel snel,’ zei Rozella betweterig. ‘Over vijf nachten om precies te zijn.’

Bella stak haar tong naar Vladimir uit. ‘Ja, over vijf nachten al.’

Vladimir stormde de spiegelkamer uit. Hij kon zich wel voor zijn kop slaan. Hoe kon hij zoiets stoms zeggen? Uitgerekend tegen Bella en Rozella nog wel. Voor het eind van deze schoolnacht zouden ze aan iedereen hebben verteld wat voor doms hij had uitgekraamd. Zijn belofte om op de Nacht der Doden niet meer ziek te zijn zou als een lopend vuurtje de hele school rondgaan en daar zou het niet bij blijven. Binnenkort wist iedereen in heel Knekelstein het.

Maar gezegd was gezegd. Daar viel niets meer aan te veranderen. Het gaf hem een doel en dat was beter dan aan de radeloosheid toegeven. Op de Nacht der Doden zou hij, Vladimir von Rotenbeck, weer bloed drinken zonder dat zijn darmen uit elkaar ploften.

3

HET NACHTMERRIE DISTRIBUTIECENTRUM

Knekelstein lag er vredig bij vannacht. De kinderkopjes op het marktplein, gemaakt van echte kinderschedeltjes, glommen in het licht van de vollemaan. Schapenwolkjes dreven voorbij, voortgeblazen door een aangenaam verkillend briesje. Spookachtige landhuizen omringden het plein. Het ene stond nog schotser en schever dan het andere. Ergens kraste een uil en een paar vleermuizen fladderden ogenschijnlijk dronken door de lucht.

Vladimir bleef midden op het Knekelplein staan. De wijzers van de kerkklok vertelden hem dat het kwart over twee was. Hij had zich vannacht nauwelijks kunnen concentreren in de schoolbanken.

Over vijf nachten was het de Nacht der Doden. Het zou hem nooit lukken om voor die tijd weer normaal te worden, maar wat kon hij anders? Hij moest het proberen. Alles beter dan weer mens worden.

Zijn zussen huppelden de honderddertien treden op die naar de enorme eikenhouten deuren van Kasteel Von Rotenbeck leidden. De strikjes in hun vlechten deinden mee met hun gehuppel.

Kasteel Von Rotenbeck was niet alleen het grootste gebouw van het dorp, maar het stak ook boven de andere huizen uit met zijn steile trap en vele torenspitsen. Het kasteel was zelfs groter dan de kerk die een eindje verderop aan het Knekelplein stond. In de kerk werden nooit diensten gehouden en er woonden alleen vleermuizen en ratten. De begraafplaats, die uitpuilde van de klapperende skeletten die reeds lang geleden uit elkaar waren gevallen, lag tussen de kerk en het vampierkasteel in.

Kasteel Von Rotenbeck was zelfs groter dan de kerk én de begraafplaats bij elkaar, besepte hij, nu hij alles eens rustig in zich opnam. De vampiers waren de belangrijkste familie van Knekelstein en dat was te zien.

Geen wonder dat zijn moeder zich voor hem schaamde...

Rond het kasteel stond een gietijzeren hek met venijnige punten eraan. Het hek beschermde moeders rozentuin tegen zombies met platvoeten. Hoewel iedereen in Knekelstein wist wie er in het kasteel woonde, hing er een geelkoperen bord bij de ingang waarop stond: Notariaat Von Rotenbeck.

Vladimirs zussen hadden niet eens in de gaten dat hij niet achter ze aan liep. Ze hopsten de laatste treden op, duwden de deuren open en gingen naar binnen. Moeder zou het evenmin opmerken wanneer hij niet direct uit

school thuiskwam. Misschien zou ze denken dat hij naar een vriendje toe was en zelfs opgelucht zijn omdat hij eindelijk een speelkameraadje had gevonden en niet huilend thuiskwam omdat hij werd gepest.

Het kwam hem goed uit dat ze hem niet zouden missen. Niemand hoefde te weten dat hij op onderzoek uitging.

Hij twijfelde geen moment waar die zoektocht van hem moest beginnen: in de werkplaats van meester Vrees, dé plek waar alle nachtmerries van Knekelstein werden geproduceerd. Vanuit zijn werkplaats zorgde meester Vrees ervoor dat de nachtmerries over de wereld werden verspreid.

Een deel van de bewoners van Knekelstein had een baan. In een monsterdorp moesten immers ook dingen worden geregeld. Daarin verschilde het leven in Knekelstein niet veel van dat in de mensenwereld. Vladimirs moeder was bijvoorbeeld notaris. Ze vond het heerlijk om zich druk te maken over testamenten en contracten en beleefde er een duivels genoegen aan om de kleine lettertjes zo klein mogelijk te maken. Maar verreweg de meeste Knekelsteiners verdienden de kost door mensen nachtmerries te bezorgen.

Het leek Vladimir heel goed mogelijk dat er een nachtmerrie was weggeglip en dat die onbedoeld bij hem was terechtgekomen. Een nachtmerrie die hem ziek maakte van bloed, waardoor hij langzaam weer mens werd. Het was de grootste nachtmerrie die hij als vampier kon bedenken.

Hoe langer hij erover nadacht, hoe minder vreemd het

klonk dat hij een nachtmerrie te pakken had, net zoals een mens een griepje te pakken kon krijgen. Tijdens de les 'schrik aanjagen' van een paar uur geleden was dit idee bij hem ontwaakt. Sindsdien had hij niet meer rustig in de schoolbanken kunnen zitten. Hij móést weten of hij zich op het juiste spoor bevond, want als de meeste mensen beter konden worden van een griepje, dan zou hij toch ook moeten kunnen herstellen van een verdwaalde nachtmerrie?

De werkplaats had veel weg van een schuur. Het was een van de minst interessante gebouwen die Knekelstein kende. Boven de ingang hing een bord aan roestige kettingen die knarsten in de wind. Vladimir kon de grotendeels weggesleten letters daarop slechts met moeite ontcijferen: HET NACHTMERRIE DISTRIBUTIECENTRUM.

Dat was hoe de werkplaats eigenlijk heette. Niemand in Knekelstein trok zich daar wat van aan. Veel te ingewikkeld. Iedereen noemde het 'de werkplaats'. Monsters kwamen hiernaartoe om te werken, simpel zat.

Terwijl Vladimir twijfelend naar het uithangbord stond te kijken, kwamen twee zombies uit de grote schuur naar buiten gewaggeld. Zombie nummer één stootte zombie nummer twee lachend aan, waardoor de arm van zombie nummer twee op de grond plofte.

'Hadden we dat jochie niet mooi te pakken saampjes?'

Zombie nummer twee lachte. Het klonk als 'jak, jak, jak'.

Zombie nummer één raapte de arm van zombie nummer twee op en knabbelde eraan. 'Niet je arm

vergeten,' zei hij tussen het knabbelen door.

Weer lachte zombie nummer twee. 'Jak, jak, jak.'

Kakelend verdween het tweetal in de nacht.

Vladimir keek ze na, gevuld met medelijden voor de jongen die door de zombies in zijn nachtmerrie was geplaagd.

Een nachtmerrie... Daarvoor was hij hier! Zijn eigen nachtmerrie, die veel erger was dan getreiterd worden door een stel zombies van wie de brokjes vlees eraf vielen.

Hij rukte zich uit zijn gedachten los en haastte zich naar de deur. Nog net op tijd kon hij zijn voet ertussen zetten voordat die dichtviel. Als hij de bel die bij de ingang hing zou moeten luiden, zou meester Vrees hem vast niet binnenlaten. Hij was nog veel te jong om iets in de werkplaats te zoeken te hebben.

Voorzichtig gluurde hij naar binnen. Precies zoals hij had verwacht: de grootste drukte was inmiddels achter de rug. De werkplaats was zo goed als verlaten.

In de mensenwereld probeerde men van de schrik te bekomen door een beker warme melk te drinken. Sommige mensen zouden de slaap weer weten te vatten. Anderen zouden de rest van de nacht liggen woelen en de volgende dag afgepeigerd door het leven strompelen. Dát waren de beste nachtmerries, waar de Knekelsteiners een bonus mee verdienden. Meester Vrees betaalde altijd pas na de nachtmerrie uit. Dat stond allemaal in de contracten die Vladimirs moeder had opgesteld.

Vladimir glipte naar binnen voordat hij de moed

zou verliezen. De houten vloer kraakte onder zijn voetstappen. De geur van angst vulde de werkplaats, een stank die hem direct bij de strot greep.

Het was best vreemd, want toen hij laatst tijdens een schoolopdracht moest beschrijven hoe angst rook, had hij geen flauw benul gehad hoe hij die geur moest omschrijven. Maar nu hij door de werkplaats van meester Vrees liep wist hij het zeker: angst stonk naar ongepoetste tanden.

Een huivering snelde langs zijn ruggengraat. Vladimir sloeg zijn armen over elkaar om het beven te onderdrukken. Hij probeerde zich warm te wrijven, terwijl hij het helemaal niet koud had – als vampier had hij het zelden koud. Toch trilde hij als een riet.

Het zou toch niet nóg een teken zijn dat hij weer mens werd? Ziek worden van bloed, een spiegelbeeld dat met de dag minder doorzichtig werd en nu zonder reden staan trillen van angst.

Het zag er slecht uit voor hem.

4

IN DE WERKPLAATS VAN MEESTER VREES

Langs de muren van de werkplaats stonden lange houten banken, waarop de monsters iedere avond wachtten tot er werk voor ze was. Op een van de banken zat een in slaap gesukkelde yeti. Naast hem stond een afgekoeld bekertje koffie. Verder zat er niemand meer te wachten.

Vladimir sloop de yeti met ingehouden adem voorbij. Yeti's waren altijd slechtgehumeurd, vooral nu er nauwelijks werk voor ze was. Verschrikkelijke sneeuwmannen waren uit de mode geraakt. Dat was allemaal de schuld van die ene tekenfilm die een tijdje geleden was uitgekomen. Mensen hadden liever nachtmerries over zombies en rusteloze geesten.

Gelukkig bleven vampiers altijd hip. Het vulde Vladimir met trots om een vampier te zijn.

Maar was hij nog wel een vampier?

Hoe moest het als hij weer mens werd?

Hoe zou hij als mens mensen bang kunnen maken?

De gedachte dat hij naar het weeshuis zou worden teruggestuurd greep hem bij de strot. Die plek herinnerde hij zich als een zwart gat. Een groot niets waar hij niets was geweest. Een nachtmerrie waarvan hij ten koste van alles moest vermijden dat die opnieuw werkelijkheid zou worden.

Dit was pas de tweede keer dat hij de werkplaats vanbinnen zag. Zijn eerste bezoek was vorig jaar tijdens een schoolreisje geweest. Toen had hij geleerd wat er allemaal in het distributiecentrum gebeurde en wat erbij kwam kijken om de nachtmerries bij de mensen te krijgen.

Op die dag had hij zich voorgenomen om de grootste en engste vampier aller tijden te worden. Daar zou nu weinig van terechtkomen, realiseerde hij zich.

Hij rechte zijn schouders, weigerend om bij de pakken neer te zitten. Precies dáárom was hij hier, om ervoor te zorgen dat hij zo snel mogelijk weer de oude werd, zodat hij over een tijdje drommen mensen de stuipen op het lijf kon jagen.

Boven hem hingen glazen bollen in allerlei maten aan het plafond. Daarin zwommen kleine nachtmerries rondjes. Van het soort dromen waar geen monster aan te pas hoefde te komen, maar die heel vaak voorkwamen. Kleine angstdroompjes, zoals het licht niet aan kunnen krijgen, of juist de wekker niet kunnen uitzetten. Irritant, maar onschadelijk.

De dakspanten hingen van voor tot achter vol met

dit soort glazen bollen. Vladimirs ogen zaten eraan vastgeplakt. Na tientallen meters lopen bereikte hij de andere kant van de wachttruimte. De wacht- en werkruimte werden van elkaar gescheiden door een houten wand. De deur daarin stond open. Hij gluurde de werkruimte in. Flikkerend wit licht vulde het vertrek. Hier bevond zich het Nachtmerrie Controlecentrum met de tientallen beeldbuizen, waarop meester Vrees alle nachtmerries volgde.

Vladimir wist niet wat hij moest doen. Hij kon moeilijk zomaar naar binnen banjeren. Daarom klopte hij aan op het deurkozijn. ‘Meester Vrees? Bent u daar?’

Alleen het geknetter van de beeldbuizen antwoordde hem.

Hij stapte de werkruimte binnen, omdat hij met op de drempel staan niets opschoot. De glazen bollen ratelden boven zijn hoofd tegen elkaar. Uit het bolle glas weerklonken alarmkreten. ‘Indringer, indringer, indringer!’

‘Ssssst!’ Vladimir strekte zijn armen uit naar de gillende glazen bollen, alsof hij ze zo tot stilte kon dwingen. De bollen rammelden zo hard tegen elkaar dat een paar uit elkaar spatten. Vladimir deinsde opzij om het vallende glas te ontwijken. De alarmkreten schoten weg als spierwitte vuurpijlen in de duisternis.

‘Wie daar?’ klonk een barse stem vanachter een gesloten deurtje in de verste hoek van het vertrek.

‘Meester Vrees? Bent u dat?’ vroeg Vladimir. ‘Ik wil u iets vragen.’

‘Ik versta u niet,’ klonk het. ‘Momentje.’

Vladimir liet zijn ogen over de beeldbuizen dwalen. Zo te zien waren er nog aardig wat nachtmerries in volle gang. De lange wand was van top tot teen behangen met de beeldbuizen. Daarop flitsten honderden dromen rond.

De beelden deden hem aan stomme films denken. Het geluid stond uit en de dromen werden in zwart-wit gedroomd. Soms trok er wat storing over de schermen. Weerwolven, mummies, half uit elkaar gevallen lijken en geesten dansten, renden en sprongen rond in een vreemdsoortig mimespel. Het zag er best grappig uit.

Het gegorgel van een toilet dat werd doorgetrokken schalde door de werkplaats. Het deurtje dat in de hoek zat verstopt zwaaide open. Een schaduw dook op uit de schaduwen. Al het licht leek uit de werkplaats te worden weggezogen. Meester Vrees ging in duisternis gehuld. Hij was één grote schaduw. Soms leek hij even op een man in een driedelig ribfluwelen pak, wiens hoofd uit een zwarte draaikolk bestond, maar zodra Vladimirs ogen aan dat idee wenden, veranderde de gedaante van meester Vrees weer in een zwarte vlek.

De schaduw boog zich dreigend over Vladimir heen. Hij kromp ineen. Zijn benen veranderden in drilpudding. Het liefst zou hij wegvlugten. Alleen zijn vastberadenheid om beter te worden, weerhield hem ervan om ervandoor te gaan.

‘Wat heeft u ertoe bewogen om deze ruimte onuitgenodigd te betreden?’ vroeg meester Vrees.

Vladimir grijnsde zijn tanden koortsachtig bloot. ‘Dat klopt niet helemaal. Vorig jaar hebt u mij hier uitgenodigd. Zonder uitnodiging zou ik nooit naar binnen hebben kunnen stappen. U weet wel, omdat ik een vampier ben.’

‘Ah, de jonge Von Rotenbeck,’ zei meester Vrees een stuk aardiger toen hij Vladimir herkende. ‘Uiteraard heb ik het niet over vorig jaar, maar over deze nacht. Dat begrijpt een intelligente jongeman zoals u ook wel.’ Met een stripboek onder de arm keek hij op Vladimir neer.

Het idee dat meester Vrees op het toilet over een luie oranje kater had zitten lezen, bracht Vladimirs angst een beetje tot bedaren.

Meester Vrees pakte een klembord en bladerde door de daarop vastgeklemd papieren. ‘Precies zoals ik reeds dacht. U staat niet op de lijst met aangemelde werknemers.’

‘Daar ben ik toch ook nog veel te jong voor?’ piepte Vladimir.

Dreigend boog meester Vrees zich over Vladimir heen. Meester Vrees was enorm. Hij zou Vladimir in één grote hap kunnen opeten als hij daar zin in had. Een gedachte die Vladimir bijna van zijn stokje liet gaan.

‘Ik ben bang dat er vannacht geen werk is voor jonge bloedzuigers,’ zei meester Vrees. ‘Weinig kinderen hebben akelige boekjes gelezen voor het slapengaan. Helaas...’

Vladimir schudde zijn hoofd. Daar kwam hij niet voor. Hij slikte bijna zijn tong in van angst. Zo moeilijk was het toch niet om te vragen of meester Vrees hem ziek

had gemaakt? Hij vermande zich. ‘Hebt... Hebt u mij een n-n-nachtmerrie ge-ge-geven?’ stamelde hij. ‘Niet expres, natuurlijk. Per ongeluk.’

Even keek de schaduw op hem neer, althans daar leek het op. Meester Vrees had geen ogen. Vladimir had geen idee waar meester Vrees precies naar keek of waar Vladimir zelf naar moest kijken wilde hij meester Vrees aankijken in dat grote zwarte gat van een gezicht.

Toen klonk er een geluid dat Vladimir niet kon thuisbrengen. De klanken dreunden door zijn lichaam, van zijn tenen tot zijn kruin. Het liet zijn botten rammelen van angst. Net toen hij dacht dat hij van zijn stokje zou gaan, drong het tot hem door dat meester Vrees stond te lachen. ‘Ik per ongeluk een nachtmerrie aan ú verspillen? Nachtmerries zijn voor mensen. Dat hoort zelfs een klein monster zoals u te weten. Hebt u vorig jaar niet opgelet tijdens het schoolreisje?’

‘Dat weet ik wel, maar...’

‘Maar? Niks maar. Scheer u weg, jongen. Ik heb werk te doen. Straks gaan er mensen zonder boze dromen slapen. En waar moet het dan heen met de wereld? Mag ik u eraan herinneren dat geen van ons dan werk zou hebben? Dus hou op mijn tijd te verspillen met domme vragen.’ Met een ongeduldig gebaar bezemde meester Vrees Vladimir via de achterdeur naar buiten.

5

WEERWOLVENADEM

Een groepje weerwolven van school was zo vriendelijk Vladimir eraan te herinneren dat hij als nepvampier nóg sneller moest kunnen rennen dan hij doorgaans al had gedaan. Het was een lesje dat ze hem de afgelopen nachten keer op keer leerden.

Smirnof, Lavos en Orzabal bekogelden hem met zijn lunchpakket. De tomaten vlogen hem rond de oren.

Vanzelfsprekend staken Bella en Rozella geen hand uit. Zijn zussen deden alsof ze hem niet kenden en werkten hun make-up bij.

Vladimir rende als de wind het Knekelplein over, dieper het dorp in. Nu hij alleen nog tomaten at was hij niet meer zo snel als vroeger. Steeds meer van zijn bovennatuurlijke krachten liet hem in de steek. Hij wist niet wat hij erger vond: slap, ziek en misselijk worden wanneer hij bloed dronk, of zich een vaatdoek voelen

juist omdat hij geen bloed meer dronk.

De hete adem van zijn klasgenootje Smirnof, de jongste telg van de Smirnofski-weerwolvenclan, blies in zijn nek. Een tomaat spatte tegen zijn achterhoofd uit elkaar. Als hij goed had geteld moest dat de laatste zijn.

Snel schoot hij een zijstraat in. Hij kende Knekelstein als zijn broekzak en sloeg een paar keer vlak na elkaar links af. Vervolgens ging hij rechts de hoek om, steeds verder de smalle straatjes van achteraf-Knekelstein in, net zo lang tot hij de weerwolven niet langer vlak achter zich bespeurde.

Geen moment te laat.

Naar adem happend slofte hij door het steegje. Hij wierp een blik over zijn schouder om er zeker van te zijn dat hij de haarballen had afgeschud, toen durfde hij het pas aan om tegen een van de muren te leunen.

In het donkere steegje kwam hij op adem. Het licht van de vollemaan bereikte nauwelijks de straatstenen. Als hij zijn armen zou uitstrekken, zou hij aan beide kanten de huizen kunnen aanraken, zo smal was het.

Hij was in de bouwvallige wijk van Knekelstein beland. Krotten van huizen waren onmisbaar in een monsterdorp. Dergelijke bouwvallen waren niet alleen naargeestig maar ook nog eens levensgevaarlijk. Vorig jaar nog was hier in de buurt een zombie een kopje kleiner gemaakt door een rits dakpannen die zomaar naar beneden waren geroetsjt. Binnen in de gebouwen was de situatie geen haar beter: een plafond dat op instorten stond, een gammele trap of een doorgerotte vloer waren

in deze wijk aan de orde van de dag. Een ongeluk school in een klein hoekje. De kleinste misstap in deze huizen kon iemand fataal worden.

Soms nodigde meester Vrees argeloze dromers uit om in deze gebouwen rond te dolen. Een enkele slaapwandelaar vond de weg naar de mensenwereld nooit terug.

Te vroeg gejuicht. Smirnof en zijn maatjes hadden de jacht nog niet opgegeven. De weerwolven waren Vladimir weer op het spoor gekomen. Stampvoetend sloten ze hem in.

Het onafscheidelijke trio was altijd in de weer om schoolgaande monstertjes het leven zuur te maken. Vanzelfsprekend hadden ze het hierbij altijd op de kneusjes voorzien. Vladimir was nooit het populairste monster van de klas geweest. Bovendien hadden weerwolven en vampiers van nature de pik op elkaar, maar toch moest hij er nog aan wennen dat hij opeens tot de grootste kneus van de hele school was gebombardeerd.

Paniekerig keek hij rond, op zoek naar een vluchtweg. Hij stapte naar achteren en verloor bijna zijn evenwicht, toen hij met zijn linkervoet in een gat stapte. Een klepperend geluid galmde door de steeg.

Met zijn hart in zijn keel wierp Vladimir een blik naar beneden. Zijn voet was weggegleeden op de lager liggende vensterbank bij het raam van een souterrain. Het raam zat niet op slot. Dat had het geklepper veroorzaakt.

Had hij zomaar een makkelijke uitweg gevonden? Hij zakte op zijn hurken. Zijn hoop vervloog even snel als

die was geboren. Een rij tralies voor het raam hield niet alleen inbrekers buiten de deur maar ook hem.

Een andere uitweg zag hij niet zo snel. Hij kon nergens anders heen. Binnen een paar tellen zouden Smirnof, Lavos en Orzabal uit de schaduwen opduiken.

Met de moed der wanhoop greep hij de roestigste tralie beet en gaf een flinke ruk. Het houten kozijn was zo rot dat die ruk meer dan voldoende bleek. De tralie schoot los. Stomverbaasd tuimelde Vladimir achterover met de ijzeren staaf in zijn handen. Hij klemde die stevig in zijn vuisten, klaar om zich te verdedigen, maar zelfs gewapend zou hij niet tegen drie weerwolven zijn opgewassen. Als hij zou vechten gaf hij die haarballen alleen maar een excuus om hem de hele steeg door te rammelen.

Vladimir haatte het om te vluchten, maar er restte hem geen keus. Hij probeerde of hij nog meer ruimte kon maken, maar de andere tralies zaten behoorlijk stevig in het hout verankerd. Ze gaven geen duimbreed toe.

Hij besloot geen tijd te verspillen, duwde het raam open en wurmde zich naar binnen. Even leek het erop dat hij kwam vast te zitten, maar toen hij zijn adem inhield en een fikse duw tegen het raamkozijn gaf, schoot hij tussen de tralies door. Soms had het voordelen om klein van stuk te zijn.

Zo stil als hij kon drukte hij zich tegen de muur onder het openstaande raam. Hij kreeg de kans niet om het dicht te duwen. Smirnof en zijn maatjes waren in aantocht. Al snuffelend zochten ze hun weg door de

steeg. Ze huilden naar de maan, opgewonden dat hun prooi zich zo dichtbij bevond.

‘Waar is die nepvampier heen?’ zei Smirnof. ‘Ik kan hem bijna proeven, maar ik zie hem nergens.’

‘Niet-vampier,’ verbeterde Orzabal hem. ‘Dat is hoe Bella hem noemt.’

‘Bwa, rot op met je Bellagezwijmel!’ riep Smirnof. ‘Dat broertje van haar is een nepper. Een vieze, stinkende nepvampier die niet in Knekelstein thuishoort met die rottomaatjes van hem. Hoe gaat iemand zoals hij ooit mensen bang maken? Zie je het al voor je? Pas op, hoor, of ik zuig een tomaatje leeg!’

Lavos gniffelde. ‘Misschien is hij ergens naar binnen geglipt. Dit hier ziet er niet erg stevig uit.’ De weerwolf schopte tegen het traliewerk waardoor Vladimir naar binnen was gekropen. ‘Kijk maar, er mist er eentje.’

Vladimir zat verstijfd in de schaduwen. Hij beet op zijn onderlip en maakte zich zo klein als hij kon.

‘Iedereen kan zo naar binnen kruipen,’ zei Lavos.

‘Behalve jij met die vette pens van je!’ grinnikte Orzabal.

‘Iedereen kan daar naar binnen behalve een vampier,’ zei Smirnof.

‘Hoe kom je daar nou weer bij? Zó dik is dat nepvampiertje toch niet? Zo’n scharminkel als Vladimir kan daar perfect tussendoor glippen.’

‘Ik bedoel dat vampiers nergens naar binnen kunnen gaan zonder uitnodiging.’

‘O ja, natuurlijk!’ grauwde Orzabal. ‘Ik was die vampierregel even vergeten. Stelletje watjes zijn het!’

‘Maar je zegt net dat hij een niet-vampier is?’ merkte Lavos op.

‘Nepvampier.’

‘Nep of niet, dat zal mij een rotzorg zijn. Hoe je hem ook wil noemen, hij zou hier wél naar binnen kunnen zijn geklauterd, want een nepvampier kan de regels breken, of niet soms?’

Het drietal viel stil. Vladimir hield zijn adem in. Hij kon die weerwolvenhersen en zowat horen kraken. Waarom hielden ze niet op met nadenken? Weerwolven hoorden helemaal niet na te denken!

Het was zo donker in de kelder dat zijn ogen tijd nodig hadden om aan het lichtgebrek te wennen. Een vaag schijnsel gloeide op aan de andere kant van de ruimte. Het licht viel vanuit een hoger gelegen verdieping naar beneden. Traptreden leidden omhoog.

Een ongelooflijke rotzooi omringde hem. Langzamerhand kon hij ontcijferen wat er allemaal om hem heen stond uitgestald. Stapels kranten en tijdschriften reikten tot het plafond. Een dik tapijt van verpakkingsmateriaal, lege frisdrankblikjes en andere rommel overdekte de vloer. Zo te zien was er iemand in dit huis verzot op Coco’s Koekkies en dan had Vladimir het niet over de ratten en kakkerlakken die tussen het afval rondscharrelden. Planken in allerlei soorten en maten en oude deuren met afbladderende verf stonden vlak naast het kelderraam.

Alsof het niet erg genoeg was dat een drietal weerwolven in zijn nek hielden, stommelde er ook nog

eens iemand rond boven zijn hoofd. Het huis waarin hij was binnengedrongen was bewoond.

Vladimir kneep zijn ogen stijf dicht. Hij kon alleen maar hopen dat de weerwolven de jacht zouden opgeven. Soms kregen ze er opeens genoeg van.

Deze nacht had hij geen geluk.

Smirnof liet zich op zijn knieën vallen. Hij drukte zijn wang tegen de grond en gluurde de kelder in. 'Ben je daar, kleine nepvampier?' vroeg hij op een zoet toontje. 'Zit je stiekem je broek vol te schijten in het donker? Ik weet dat je daar bent, ook al ruik je niet meer naar vampier maar naar een nepper dan neppe nepvampier.' De weerwolf greep met elke klauw een tralie beet en rukte die los. Het roestige ijzer brak als uitgedroogde twijgjes doormidden, terwijl Vladimir er geen beweging in had weten te krijgen.

Vladimir zat als een rat in de val. Hij kon niet blijven zitten waar hij zat en kwam struikelend overeind. Met grote ogen keerde hij zich naar het raam toe.

Een grijns spreidde zich over Smirnofs harige smoelwerk uit. 'Kip, ik heb je!' fluisterde hij.